

עמנואל

הייתי לבדי בבית שעה ששמעתי צעקות מן החצר. רצתי אל הרפת משם בקעו זעקותיו של עמנואל, אבל לא יכולתי לאתרו. הייתי אובדת עצות. עוד אני רצה ממחסן אחד לשני (שני מחסנים קטנים היו משני עברי הכניסה לרפת ובהם מזוות לאיכסון אספקה לבהמות) — הבחנתי בנעליו של עמנואל מבצבצות ונדחפות מעלה מתוך המזווה. התחלתי מושכת ברגליו ועוזרת לו לצאת ובכוחות משותפים יצא מן "המלכודת".

עמנואל היה כבן 7—8 וכבר היו לו "חובות" עבודה במשק (אז עוד משק עזר). אחת מהן — האבסת האתון. מתכונותיו של מזווה, שהוא גם מתרוקן לפעמים; אותה שעה היו בו לא הרבה שעורים בקרקעיתו וכשהתכופף "האיש" אל תוכו לשאוב מלוא הכלי שעורים — נשמט הכלי מידו ונפל פנימה ובעקבותיו עמנואל כשהוא עומד על ראשו (לא נעים, אבל זה מה שקרה). הוא אמנם זעק אבל לא איבד עשתונותיו והצליח איכשהו, להפוך את הכלי על פיו ול- השעין עליו את הראש. וכך ביצבצו הנעלים ואחריהם, קצת בעזרתי, יצא מן הפח. לא קשה לתאר איך הוא נראה. כולו אדום כסלק, מהאוזניים והנחירים ביצבצו שעורים אבל... אין דבר. מאז ועד היום — רבים העומדים על הראש וסבורים שזה טוב לבריאותו של אדם.

שעת בין ערביים. מלאנו עגלת חציר בשדה (לא כבוש. עדיין איש לא שמע שחציר כובשים לחבילות).